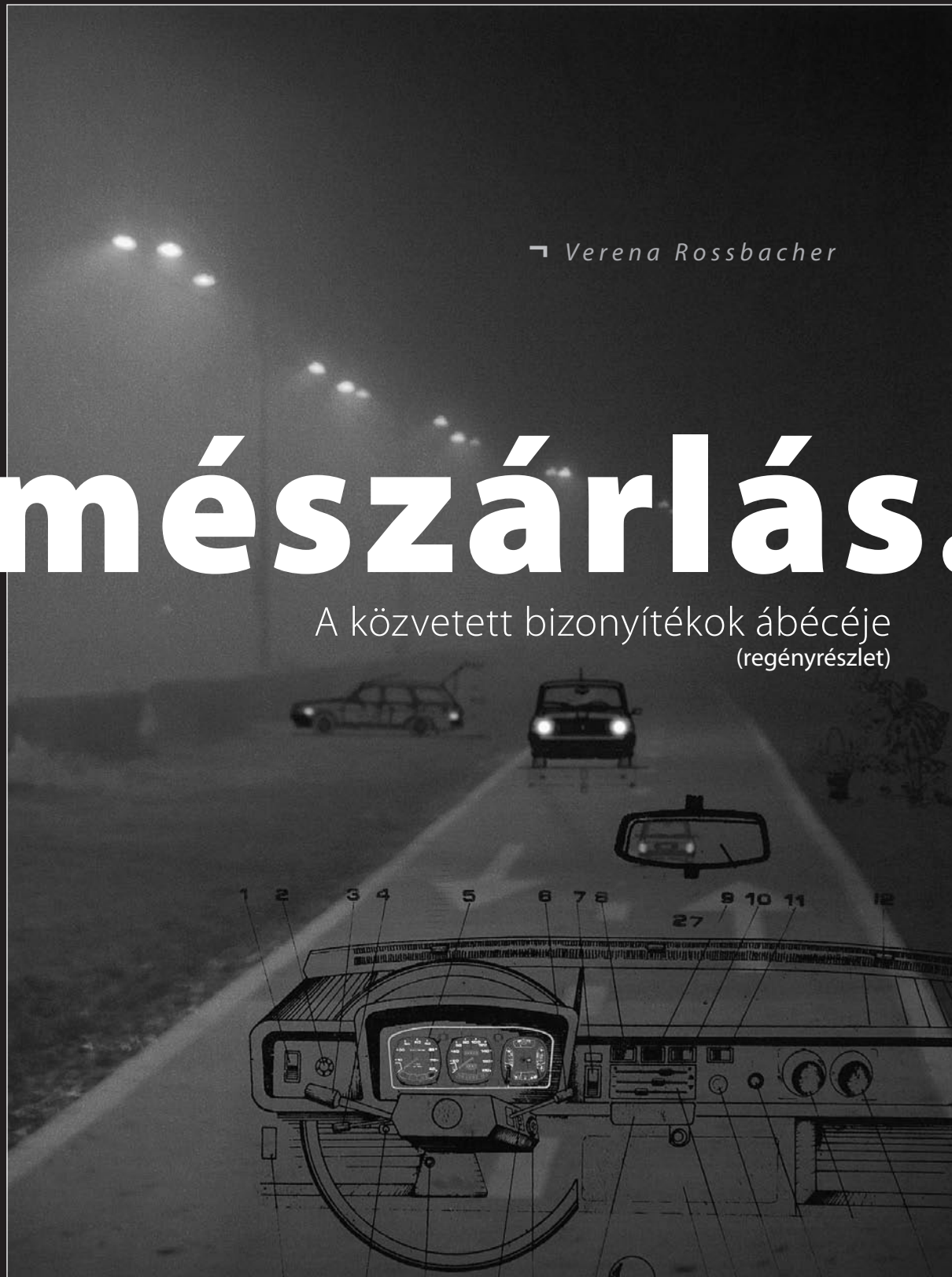

↳ Verena Roszbacher

mészárlás.

A közvetett bizonyítékok ábécéje
(regényrészlet)

Hogy valami gondolt. A táj multivitaminlé, de csak az ősz miatt. A pipacs vörös, a szalma sárgája, barna rögök, elmosódva, és: narancs, a narancs miatt, a sütőtökök miatt, belemarták magukat a tájba, az a dolog a sütőtökökkel inkább vulgáris jellegű, de ez csak az ősz miatt, de a férfi egyszerűen nem nézett oda, de ez csak, mert a vonatok vad állatok, de azok a sütőtökök ott a szembe, a fejbe akartak bejutni, de egyszerűen nem nézett oda.

De: vajon a sebesség volt, vagy egyszerűen az idővel nem stimmel valami, vajon a táj volt, vagy egyszerűen tévedés, vajon a táj volt, ami ezt gondolta, vajon a haladás miatt volt, amiatt: sütőtökök, amiatt: a színek összemosása, pipacs, sárga, és rög-barna, legeslegvégül a narancs miatt, hogy az est újrakeveredett és gyümölcslévé vált a táj, hogy jöttek a gondolatok, hogy valami gondolt. A narancs sebes zuhataggal kápráztatta, hirtelen: mélységek megnyílása, egy narancs homály hajlatának zuhatagába nézett és a zúgók lehozzák az időt és megnyitnak valamit és akkor valami a kútra gondolt májusban, amikor találkoztak, ahol akkor a kútnál találkoztak és szinte megkerülhetetlen, ha ott valaki fogja a Napot és beledobja és ettől minden gyümölcslé lesz —

De nem, mi kavarja így fel, kifelé nézni segít, az emlékezéssel szemben, a képekkel szemben mindig segít a nézelődés, szóval sütőtökök, mint elszórt hasas üveggyölyök, ehhez egy megjegyzés gondolatban, ha valamit elszórtak, a természetben, nem a természetben, egy képen, ha valahol valamit elszórtak, ha valami nincs rendben, ha a természetben, vagy nem a természetben, ha valami olyan, mintha rosszul rendszereztek volna be vagy szándékosan összecsikargatták volna, hogy ez mit jelent, azt nem tudja, de azon akkor fennakad és szeretne valamit rendbe rakni, egy képen, ha például egy képen, mint például ezen a képen, egyszer egy kiállításon, egy kiállításon, akkor egy kiállításon, egy kiállításon ment és az angyalok az égen, messze lenn ott várták a dolgokat, egy Mária, egy József, ökör és bika, ott vártak a pásztorkok és József nem apa, és azt kérde magától, hogy-hogy, és a mennyben, ott valaki, ott az Őreg egy marék angyalt szórt a képre odavetett mazsolahéjként, angyalok szabadesésben, fejfelé, fejfelé, trambulínon ugrálnak, a repülés szabadsága, amikor elugrik az ember a trambulínról, angyalok akár a limlom kalamajka badarság, az angyaloknak tulajdonképpen súlytalanul kellene lebegni, nekik tulajdonképpen, mert így szokás, angyalok éterien haladnak és nem hamvadnak, az angyalok tulajdonképp csak helyesen hozhatnák a formájukat, angyalok hancúroznak és harangoznak vagy hencseve haladnak vagy az F volt az, fineszesek, mégis mit, mit tervelnek az elszórt angyalok? Vagy ez egy csalafinta finta? Flambírozni az eget? Egy világégés? Megtévészto hadművelet és mi célból. Flikflakban tornáznak a föld felett, flikflak a az átfordulás kedvéért, fiffis a szaltó egy flip a fordulat, az F, az F-en keresztül ki lehet fürkészni őket, szimpla tornászok és akrobaták! Angyalok, azok igen, de ez a káros csapat volt, az angyalok beleestek kiürítve hajították őket a képre, az Őreg elszórta az angyalokat, összeviszsa disznóól, eveznek a karjukkal, kecsesen tartják köntösük, csak a trombitákat

harsonákat ne, csak el ne veszítsék a cintányérokat, itt azután furulyázni és tülkölni kell, hegedülni és harsonázni kell és mindig mosolyogni! Tornázni és mosolyogni! Az angyalok mutatványosok összművészek és önálló szórakoztató művészek, az Őreg elhajította a mazsolákat vagy kiestek a kabátjából, ma sietett, széles léptekkel siet át a mezőn, úgy rohan ma, mint egy örült, ma a nyugtalanság vagy egy új idea hajtja, hajtja valami, a nagy terv vagy a rossz lelkiismeret, a kémia fehér köpenyében megy, mindig a kémia fehér köpenye, ha fehér férfiak —

Nem, nem, valamit le kell sepernie a fejéről, végigsimítja az arcát, a szemét, megnyugtatja magát és a következő a helyzet: a férfiak és a sietség miatt felduzzadnak a kémiában — tesz egy: a következő, végigsimítja az arcát a szemét a fejét, ha: az Őreg felosztja az eget, fehér kabátjából az angyalok mint a mazsola hullnak a földre és: ott ül Mária és vár, a dolgokra és egy gyermeket és további magyarázatot, hogy jelentkezik az apa és éjszakára egy szobára, angyalok egészen mellékesen pottyantak a képbe és a zenei aláfestés kedvéért, az Őreg akkor megkegyelmezett vagy vicceket űz, zenével mindig minden könnyebb, táncol a világ, egy nagy teher, flikflakot ugrik neked az angyal, kézen áll és átfordul, valaki üres francságokat hord össze a teljes felfordulásig, francságokat. Francságokat? Francia-sá-gok. Vajon igaz-e. Ha ez igaz. És akkor jön Gábrriel egy tisztességtelen ajánlattal, akkor elküldi őt az Őreg, menj, mondja az Őreg és éppen nagyon elfoglalt, dolga van a kémialaborban vagy a virágágysokkal, az atommaghasadáson töpreng vagy a nejlonharisnyákról, jó lesz, megkapálja az ágyásokat a kertben, mert ébred a tavasz és ha nyílnak a tavaszi kék ibolyák, a földműves, menj, így szól ezért Gábrrielhez az Őreg, és mondd meg Máriának, mondd meg, szól az Őreg, nem, nehogy ajtóstul ronts a házba, kíméletesen, érted, kíméletesen hozd tudtára, először adsz neki valami apró ajándékot, egy, na mit, áll a laborban, szép reakció zajlik az üvegben, egy üveg kloroformot, egy szimbolikus molekulát, a kicsi a nagyban, a gyümölcs a testben, egy molekula az szép lenne és a kloroform talán praktikus, mert a hír rossz, talán csak altatásban és kissé kábán emészthető, vigyél magaddal valamit, szól Gábrrielhez, vigyél neki virágot, így szokás, és mondd neki, hogy nem érek rá, a labor miatt, a kert miatt, mondd neki, a laborban van a következő századok munkája, a kertben a tavalyi hó, mondd neki – ó nem, hagyd csak, mit érdeklí Máriát a kémia, ez a zöldség, egyszerűen csak vigyél neki valamit, add át üdvözlétem és a többit találd ki.

Rendben, mondja Gábrriel, szép virágokat szed és kigondol egy szép verset. Azt teszi, amit az Őreg mondott és a saját szakállára cselekszik ám, megy Gábrriel és eltűnik az F-ben, flikflak a Földre és egyéb francság, mert még fiatal, mert gyerekfejjel cselekszik és Hübele Balázs, mert érzi a tavaszt, mert március van, mert nagy franc, mert nem tehet másként, mert nem akar, Mária, Máriamária, jöjj a sátramba, üdvözlégy, te vagy Mária, az Úr van teveled, jöjj az ágyamba, veled vagyok légy velem, jöjj a sátramba, feküdj mellém, látogass meg sátramban, G mint Gábrriel, mint áldott átkozott, üdvözlégy Mária és b mint boldog

és boldogságos és gy mint gyümölcs, harsonák a zene és virágok a romantika kedvéért, egy lilium a szerelemért, jöjj hozzám Édes, jöjj hozzám egész közel, át kell adnom Neked valamit az Öregtől, mesét mondok neked, elmondok neked egy egészen hihetetlen mesét, gyere Édes, csináljunk gyereket, érted, az Öreg mondja, ki mint tegyen, könnyű neki, nehezeére esik, nem tudom, miért nem jön ő maga? Miért, tudod, az úgy van, talán akadályoztatva van, feltartották, sok a dolga, határidő a laborban, ahol mindenféle dolgokkal próbálkozik, szereti, ha nagyot durran, feltalálja a tűzijátékot, a dinamitot, a magfúziót, egyszer csak kimondja és a világra hagyja, hogy valaki megtalálja és rácsodáljon, kipróbálja, és talán, engem küldött, mert nem találta a formát, nem volt megfelelő kosztümje, mégis minek öltözzön, nem jön hattyú képében, nem bika, nem csinálhat magából a kedvéért állatkeretet, nevetséges lenne. Szereted a rézfúvósokat, Édes? Mert hallgass ide, ha megszólal, az olyan zengés csörömpölés, a harsonák olyan robaja, de hajolj le hozzám, a füledbe súgom, gyengéden mondom el, mit mondott, hogy a Föld belelemegett, jöjj hozzám, a sátor egy belső tér, varázköpönyeg, hogy eltűnj, megfestenek majd minket, de senki nem néz oda, beszámolnak rólunk, de senki nem látta, azt mondom majd, üdvözöltelek, ahogyan az Öreg mondta, azt mondom majd, meglepődtél? Igaz? Megrémültél? Megijedtél? Valami e-vel? Elragadtattad magad? Hm? Az E jó az effekt miatt és a kívánt echó miatt, az E az epilógushoz, de a történet közepén járunk, mert megérettél te vagy az idő, nézd, csinállok neked egy gyereket, így gondolta — vagy valahogy így —, és amit ő gondol, az jó, kigondol, kimond valamit, és körülnéz és: jó.

Csak, megjegyzi majd, mire ez a rémület az angyali üdvözlétkor — így meséljem neki, igen? Megrémültél? Azt mondom majd neki aztán: üdvözöltem, átadtam neki az üzenetet és megrémült, megrendült, mondjam neki azt, ez a teljesen rémült arc, ez a rémülettől át- meg átjárt és mélyen megrendült, ennyire megrendült arcot még soha —

Hogyhogy, kérlek, jegyzi majd meg, kérlek, hogyhogy Mária, amikor valamit tudatnak vele, amikor fontos információkkal és egy örömhírral külön az angyalomat, ha ilyen érdekes látogatója van az embernek, akkor ilyen arcot kell és: hogyhogy úgy néz Mária, mintha meglopták volna, mintha azt mondták volna neki: világvége, hogyhogy olyan arcot vág mintha az ördög jelent volna meg neki, mikor én külön a Gábritelt, hogyhogy mégis ilyen megfoghatatlan arc mintha az agyába szartak volna, mikor éppen kezdene érdekessé válni a dolog, de nem, ez a pusztaság rémület és Mária arca pedig mint: ez nem lehet igaz és: nyilván rosszul hallottam és: ismételd meg, Öcskös.

De hogy valamit gondolt, sétálni mentek a gondolatok és mintha a feje vurstli lenne, a kuriózumok panoptikum, játszótér hintákkal, ez a játszás és hintázás, az állandó rohangálás, ez kicsinálta, ez a tempó az állandóan rohanó hintázó ugráló gyerekek irama, hogy a fejét bizonyos kapkodás uralta, amiatt az elszórtak miatt, amihez a megjegyzés készült gondolatban, ott fekszenek a tökök, elszórva és hasasan és a rögökbe kapaszkodnak

vagy az agyába, be kéne sorolni őket valahova, helyre tenni őket a polcon, hogy az összemérés nem lehet egészséges, az világos, a petróleumszerű ég miatt, a narancs homály miatt, hogy elő-rángatták a fejéből, hogy most valami egy kútra gondolt, május volt és mintha bevedelt volna valamit a Nap és ő azonban csak gondolni akart: tökök, vagy: narancs, vagy: hogy az emlékezés zuhanás, és még —

Nem, éppen hogy nem, ezt nem, azt — kifelé nézni segít, nézni segít, vágató vonatok a tájon, a hatalmas állatoknak ez a száguldása, a sebesség szorozva a tájjal, ez megköveteli az összemérés technikáját, odakint nagy hengerekkel hordta fel az olajos falra valaki az őszet és vadállatok tűntek át rajta, lábaikon olyan sebesen futottak, mint a kerekek, ő pedig apró cellából rángó testből nézett, a fülke lépsejt a páncél egy pikkelye a mozaik egy köve, nézte a példás őszet, csiszolópapírral tették érdekesebbé az égfelületet, higgadtan hullnak a nap forgácsai, ilyen metszett fény volt ez: naiv művészet, a Nap mint a szentek ujjai, Kristóf, József, szent Ferenc —

Nem, azt gondolja tehát. Ha valaki előcsalogatja Kristóft a fából, Józsefet és mindig a gyermekkel a vállán, ha: nem kifinomult, hanem naiv, valaki előcsalogatja a fából az ujjakat, a füleket, az arcot, micsoda fény: metszett, stancolt, kunkorodó forgácsok, mint: naiv művészet. Jöjjön valaki, aki elgondolkodik a naiv művészetéről, ha a kis Jézusnak Kristóf vállán kell ülnie, és az egész világ, egy kis Jézus és senki, akit ismernek, mert az elvről van szó és semmi konkrétumról, ha Kristóf vállán a gyereke — de mégis hová sétál ez, ez, mert a naivak a művészetben előszeretettel hagyják érvényesülni a gyermeki ént és akit elragad, az szart hord össze, a naiv nem véletlen kerül a művészetbe, ott vannak a parasztok, akiknek a lelkiülete, mint a tönk, akik pusztaságnak nem tudják hová tegyék a fákat hogy valamit barkácsoljanak, hogy helyre kis Kristóft baltázzanak, mert ez tetszik nekik, a jó ég tudja, mi a fenéért kell kedvelniük a hosszú szenvedést, ami átvész a gázlón, fogalmuk sincs semmiről, nincs terv, nincsenek elképzelések a világról, feltételezhetően mert annyira keveset tud, verébagy, buta, mint a kő, mert annyira naiv, ezért szeretnek a naivok olyan esetlenül farigcsálni rajta, mert azt gondolják: ő közülünk való.

És akkor a József: egy naiv ember. Milyen naivnak kell lenni egy embernek, ha hagyja, hogy beültessenek egy fiút az ő asszonyának a hasába, semmiből vagy angol locsogásból, kalamajkjában keletkezett és alatta és felette, azután gyerekes öröme, ha azután a leigázott fából rájuk mosolyog egy egyszerű ács, egy kis fény egy nagy történetben, a férfi a szomszédból, akit felszarvazott egy szemfényvesztő, de —

Ahol egy összefüggés megmaradt, csak fraktálok formájában jöttek a gondolatok és ki-be jártak nála az emberek, bárcsak bele tudna vinni valami rendszert, akkor lenne valami: egy karfiol, ügyesen geometrikusan körzővel rajzolva, egy pagoda karfiol és rózsáról rózsára, a pagoda karfiol által megérthető a fraktálok problematikája és ez a dolog a közvetett bizonyítékokkal, azt akarja mondani, az, amit mondani akar a következő, egy kö-

vetkezőképpen: ha bele tudna vetíteni valamilyen számozást és ábécét, valamilyen építészetet, valami eget rengető tervet: akkor olyan valami lenne, mint egy gyilkosság és elkövetésének módja és bizonyítékáról bizonyítékra, Gábritel a zöldség egyik rózsája lenne, egy rózsácska, Kristóf a pagoda karfiolt vinné a vállán, az egész világ, zöldség mint egy város, erőd és benne a ház, elrendezve minden, a kicsiben a nagy kulcsa, a bizonyítékban az elkövetés módja és a gyilkossága vagy fordítva, a vezérfonal és hogy fel lehet fedezni valamit, hirtelen megpillantani egy képet és elmerülni a geometriájában, a karfiol finom és egészséges

pont annyira, mint amennyire az összemérés technikája nem az, a karfiol azért van, hogy megértsük a fraktálokat és az építészetet, a naivitást és a művészetet és a pagoda karfiol a legszebb gyermeke.

A földiken most a dér, a hideg mint a búbánat, ha valami meggörbül és közben józan, ha — amit mondani akar, mondani akar valamit. Amikor május van? Nem. Amikor beesteledik, nem. Amikor valamit bevedelt a Nap, nem, amikor egy kút, nem, és abban egy háború tombol, nem ezt — amikor jön, akkor: nem, hogy beledolgozza magát az ember, mélyebb

rétegek, hogy muszáj gondolkozni: nem, de ritmus ez, ütem, vajon ez a dolgok menete, ha a dülöngélés panaszba csap át, egy magas hang, sebes képek, ha: test kiloccsan, kifut a tej, a hőség emelkedik, az időspirálok ha: az ég megbillenti a tempót a négyzetben, egyik ló meghágja a másikat, zsebmozi, gyors kéz. Kint esik valami, kint eldől valami, megbotlik a Nap, valaki már az estét szórja el, egy kemény éjszakát, a Nap ropogósra festi arcát, ropogós zsemléknek ez a konkrét sejtése mint ropogós fény minden ropogós és egy rekedt reggel, a Nap reggelisárga, később nap a gondolkodás, ha elég keményen tudna gondolkozni, akkor valami világossá válna, a következőképpen volt, egy következőképpen: odakint egy ős volt és este a Nap mint a reggeli. Pontosan. Mint reggeli, mint ropogós, mint egy rekedt torok, egy szó mint: nő, egy nő, ha ezt gondolta mondta nézte, egy nő, az idő csiszolja az arcát, lassan durvává válik, az ég egy pirosribizlis befőttesüveg, nedves, csillog, mit nem tesz az idő, akkor sétálni ment az idő vagy elveszett vagy ott helyben, telt az idő és ő volt május, az ég, áll, összeszedi magát, valaki rátekeri a fedőt, egy emlék egy kép egy májusi nap, eltéve egy befőttesüvegbe, mint valami különleges ritkaság a polcon, lekvár egy kútból vízi szellemekkel habléányokkal és akkor megbokrosodnak Neptun lovai a kútban, ahol találkoztak, akkor megbokrosodnak a lovak, felágaskodik minden, ha: egy ilyen habléánybőr síkos és zöld az algáktól, a nyaldosástól, mivel a víz folyamatosan nyaldossa és szappanozza, ha valami sikamlós lesz és iszap, ott találkozott vele májusban, jöjj hozzám, lassan durvává válik, már epekedik a bőr, már tomboló éhség gyöttri, olyan vágycokozás, mintha nedves, aztán megzabolázódik és a lovak forrón habzanak, a megbabonázott nehéz zöld és aztán csak a szaga, akkor nem ment tovább, be kellett lélegeznie akárha befalni azt a vackot, akkor hallotta az időt, ami lepereg vagy csak az ütemet adja, rendbe tesz valamit, mert ez mind kusza volt, legszívesebben a kút felett és a kútban és a széttépés és felfalás, a legszívesebben megmártotta és örvénybe zárta volna, azt szerette volna, hogy feltámadjanak a vizek, hogy háborogjanak a tengerek és mikor a habléányok mozdulnának, kígyóznának és fordulnának ezek a kompakt testek, néznének, az arcba, hogy az arcába nézzen, amikor magáévá tette, azt szerette volna, mindig a halálfélelem, mert mindig minden a tét, mindig minden a tét, és a tét: mindig minden, olyan hamar minden a tét. Aminek meg kell lenni, gyorsan megvan.

Gyorsnak kellett volna lennie és még gyorsabbnak, olyan-nak kellett volna lennie, hogy megtörjön egy hullám, egy csigolya, az agy dió, hogy feltörjük, hogy meghajlítsa a hátát, míg valami bekattan kikattan reccsen és megmárt, elvesz, gyorsan kellett volna magáévá tennie, mert az megbabonáz, meg kellett volna babonáznia és törni a diót míg dalra nem fakad, meg kellett volna babonáznia, vagy felhúzni egy széken, hogy szőjön, és a mechanikával, a mechanikát kellett volna használnia és a vég-sőkig megfeszíteni, mert: minden, a tét, minden, mindig, felhúzni, mint a szőnyegszövéshez és nézz rám, mindig nézz rám, add nekem a félelmedet, egy nyomorult helyzetet, kérlelj.

A narancs a kútban, szétdúlt víz, a nap teszi a vért vagy habléányokat metsz valakinek, zöld, vörös, mint a sas, olyan élesen kel a vízben az ég, zuhan, aztán egy lyukba merülnek és a lárma fülsértő, hogy így kell ordítani, ha a kék felfalja az embert, hogy nem lehet kibírni, mert túl kevés lesz már a test és valamit felvágna, inasbaltával feldarabolna, hogy valaki kaszát fen, egy kés a filéhez, a szívhez, felnyitni a hasfalat, hogy valaki hajtja a gépet és fen valamit, hogy megmarad a köszörülés zaja és köszörülés és a köszörülésnek és kis ideig kendővé hajlítja az eget és a sarkuknál fogva lehúzza, leszúrja a sátorlapokat, hogy valaki körülhatárol egy teret és nincs menekvés, ilyenkor sétál az idő vagy elvesz, ott állnak és egymásra néznek és a férfi követel. A testét, hogy mindent akar, mert ennél kevesebb nevetségessé lenne, velőtrázó borzongás futkos a háton, mint a mezőn, hogy valakiben feltámad a vágy és elsötétül előtte a világ, és fél, hogy arra gondol, oda kéne menni és tépni, széttépni és feltépni egy nőt, mohón, hogy már semmit sem lehet visszafogni és semmiért nem lehet jótállni, mint a bepörgés, mint a fordulat, gyere ide hozzám, jöjj hozzám, add nekem végy el engem oldódj fel, fordulj meg és én kifordítalak.

Kinézett, olyan érzés, mint a zivatar, de ez csak az érzés volt, mi gondol itt hova, de hiszen így összekeveredik minden és olyan kalamajkát csinál mint szabadesésben harsonázó angyalok, kergesség, kókuszos csók, kokkolit, kokárda, pontosan, k, mint kabakosok, de hát volt neki, olyan, táblázatok, de hát olyan szép táblázatokot készített, a számokkal, betűkkel hogy rend legyen, amit szeret, tehát: ott vannak frissen lakkozva a tökök, az ős rögek, a szántón pipacs, olyan szépek, mint a menyasszonyok, lehullik a körte, szőlő éretten, egy holló szól, fekete a bodza, szárnyak, szárnyal — nem, hol is járt, a K-nál a károgó holló miatt, mert ős volt, a kombinatorika miatt, mert az ravas —, most fontos gondolata támadt, elvesztette a lényeges fonalat, hiszen már mindent átvitt a tű fokán, már a lyukban volt a vörös vezérfonala és szépen elvarrhatta volna, mi volt ez, vajon körték szőlő bodzabogyó volt, de hát ez a vörös vezérfonal? Nem, nincs fonál, nincs fonál és nem vörös, körtékkel és szőlővel nem lehet varrni semmit, ezek nem fonalak, a gyümölcs nem fonál, a gyümölcs a termések rendjébe tartozik és a fonál a gyapjúfélékhez, nem szabad a kategóriákban mindent egybedarálni és összeereszteni egymással, ettől kancsal nyomorékokká válnak a gondolatok, ezért egyrészt vannak a gyümölcsfélék és ezeket tálakba vagy női kalapra teszik, a vörös fonalat orsóra tekerik és harmonikaszerű varrodobozokba kell tenni, hogy rend legyen, ott a fonál és vörös, mert vörös az emlékezet, vörös a vér, a szerelem és a vakmerő bátorság, vörös minden, ami fájdalmat okoz és fáj, vörös, amikor összedőlnek a fejben lévő polcok és széttörnek a poharak, ha őrjöngésig tornyosul az ég, vörös a rombolás és a jajvész és minden fontos fonál, a szerteszt heverő orsók veszélyesek, leeshetnek és elbukhatunk bennük, eltörhet valamink, ha követjük a gombolyagot és hollókat zavarunk fel a kifosztott mezőkről, röviden képszakadás, elsötétül egy ég, akkor elővesszük a fonalat, és késő ősszel kellett történnie, és

a hideggel a varjak hada, amik átjönnek Oroszországból, ahol amúgy keserű kockákká fagyva hullanak az égből, mint mástutt angyalok mazsola kergesség, megfagnának vagy az oroszok zabálnák fel őket, mert azok megzabolják őket, úgy kapkodják az oroszok a varjakat mint máshol a fiatal fürjeket, ha túl nagy lett a hideg és az oroszok túl éhesek, óriási rajokban jöttek a varjak és ha jöttek. Ha jöttek. Aztán sötét és micsoda surrogás és károgás volt, ha hirtelen elnyelte magát a fény és összedől a világ, akkor vad üldözés vonult át az égen és korbácsolta magát rosszul, varjak isznak az elvadult lelkekből és károgás és kiáltás, hogy az ember inkább bezárta volna az arcát, az értelmét, a szívét, egy fagyott düh, nem, egy gúnyos lelkiismeret, amit veszélyes sejtelmek alakítottak, egyszer csak ott voltak ezek a tömegek, ez a sok, egy fekete sokaság volt, ezernyi könnyen kezelhető test pixeléből, akkor, mikor a varjak betörték a városba, mindig találhatott egyet az ember, amint kényelmesen és minden erőfeszítés nélkül csörétt egyre belevájva halálra marcangolt egy mőkust, szétmarcangolta az arcát, figyelte, nézte, olyan nyugodtan és a fűrészelő biztonságával, vájta, mindig az arcát, már kesernyés vér csorgott a szemekből, a lány arccsontját, már sírt a kecses kis száj, teljesen egyenletesen vájta magát a kis állatba a varjú, és nem tudni miért, menekülésről már szó sem volt, csak úgy felegyenesedett a kis állatka és csak úgy vizávi, szembenézett végzetével a gúnyos szemekben, belevájta magát egy ilyen varjú kompromisszum nélkül ellenvetés nélkül és anélkül, hogy kételkedett volna a halálban, ők ketten tudták miről van szó és nincs menekvés, akkor volt, amikor a varjak letelepedtek a városban, hogy újra találkozott vele, mikor ezeken a viharvert estéken ezrével falták fel mások elől az utolsó fényt a madarak, olyan időszak ez, mint a gyilkolás, ha valakire mint egy ökölbe szorított kéz rátekin az átmenet az éjbe és valamit rávigyorít, végignyalta az arcát egy vastag nyelv, borzasztó félelmet hagyott benne, egy ilyen estén történt, amikor meglátta őt, amikor találkoztak, keresztezte az útját vagy ő kutatta fel kereste üzte a nőt —

De bizony, ha, ha nem sikerül gondolkodni, mert a nő krikkszkrakszokat rajzol a táblázata hasábjaira vagy az ábécére önt valamit, egy teát vagy egy ötletet vagy mazsolát, ráteszi a csészéjét vagy egy viccet, ha betülevest főz a mondataiból és megeszi mind és ismét és semmi nem stimmel már, mert rosszul működik az emésztése vagy mert nem tud főzni, mert a betülevest veszélyes és egészségtelen, mert az összemosás technikája nem lehet egészséges, mert mindent össze kell maszatolnia, akkor úgy elveszíti, akkor feltámad benne valami olyan: vörös, akkor olyan vad vér kerülgeti és olyan rettentő félelem tör rá akkor, hogy mindig kiönt valamit és a kiöntést ő nem viseli el, sem a képeken sem a természetben és ott sem, ahol nincs természet, nem kelle-ne, nem szabad kiönteni semmit és a fejében olyan munka mint a zongora kezelése, vajon kileste levadászta leterítette, nem, de nem, mindig ez a zuhanás a képekbe és néha olyan felvillanás és mint az álom, hogy megragadta a nőt, ez különös. Hogy úgy oda tudott csapni, hogy úgy fojtogatta, feldobta elhajította elszórta a gyereket, hogy ez egy kibevezés és egy szétszedés egy mézszálás volt — nem tudja, hogy igaz-e, mert ez szinte nem is lehetett, ez nem lehet és most tovasuhan a táj, egy vonat az mindig célirányos és hamuszínben jött a sötétség vagy ez ott kint csak az üvegben, beporosodott sarkok, nem áll fel, olyan mint a hallgatózás és a bizonytalanság, hogy igaz-e. Hogy igaz-e bármi is. Hogy nemcsak szerkezet-e az egész és mint valami mozgékony mechanika, ha belenyúlunk eltörnek az ujjak. A gondolkodás, az emlékezés, a nő, ő vajon igaz-e, a nő, a gyerek, de valami keveredés van a fejben, a francba, egy fej, egy fej az nem vurstli, de a gyerek gondolata és a feje mint a pihe, egy nő és az ő felesége, hogy egy nő az ő felesége volt, hogy valami forró fájdalom áttúr rajta és újra kockákra szaggatja és nincs ott semmi, ami elmúlik, egy kiszakított rög és egy üvegcsúszda van ott, valaki kiránt valamit a lábai alól és ha tudna, valami után kapna, ez a világon lenne, de nincs semmi, semmi sincs, a világon, semmi, ez marad, ez marad: semmi, olyan munka a fejben, mint a zongora kezelése, hogy valami gondolt, de ezt nem szerette. Ezt nem szerette.

(Fordította: Paksy Tünde)

